

1 skyrius

Penktadienis prieš Kalėdas

— Po paraliais, baigiu čia kiaušus nušalti!

Detektyvas vyresnysis inspektorius Maksvelas Finlėjus Rajenas dirstelėjo į seržantą galinio vaizdo veidrodėlyje, tada vėl nukreipė dėmesį į kelią priešais.

— Šildytuvas paleistas visu pajėgumu, — pasakė pažvelgęs į temperatūros matuoklį, kuris patvirtino, kad lauke temperatūra žemiau nulio. Sniegas vienodai dribo nuo tada, kai išvažiavo iš Edinburgo, ir jie lėtai keliavo atgal į Nortumberlandą. Paprastai tai būtų maloni dviejų valandų kelionė, bet, atsižvelgiant į vis prastėjančias sąlygas, jie užtruks gerokai ilgiau, kol pasieks namus.

Pasigirdo teatrališkas *brrrr*, kai detektyvas seržantas Frenkas Filipas nusipurtė ir pasitrynė delnus.

— Sakiau tau, Frenkai, kad apsivilktum storesnį džemperį. Prognozavo, kad ši savaitgalį didelė sniego tikimybė.

Šiuos protingus žodžius ištarė detektyvė inspektorė Denisė Makenzi, antra galinės sėdynės keleivė, kuriai teko ir abejotina garbė būti Filipso žmona.

— Ne džemperio man reikia, o žieminio riebalų sluoksnio, — trindamas pilvą atsakė Frenkas. — Ta nauja dieta, kurios privertė...

— Jeigu mažindamas „suvartojamų duonelių su šonine¹ kiekį“ jautiesi kaip laikydamasis *naujos* dietos, bijau pagalvoti, ką manai apie tokius dalykus kaip „ratas“ ir „motorizuoti traktoriai“, — tarė ji.

— Ha, ha, — atšovė jis. — Taip nekalbėsi, kai užsinorėjusi prisiglausti, rasi tik odą ir kaulelius...

Rajenas skubiai įjungė radiją, kad negirdėtų jų pokalbio.

— Ačiū, Dievui, — pasakė, kai Džordžas Maiklas ėmė jausmingai dainuoti apie kažkam per praeitas Kalėdas padovanotą širdį. Kai kurių dalykų jam nėra reikalo žinoti, ir *glaustymasis* Filipų-Makenzių šeimos ūkyje buvo vienas iš jų.

Keleivio vietoje šalia jo sėdėjo Ana, Rajenų šeimos geresnioji pusė. Ji apkabino save rankomis ir pasižiūrėjo pro priekinį langą. Mintis su artimiausiais draugais nuvažiuoti dienai į Edinburgą atrodė gera: norėjosi išnaudoti tą retą akimirką, kai atsiplėši nuo nesibaigiančios kovos su nusikalstamumu. Dar atitrūktų ir nuo dėstomų istorijos paskaitų universitete. Ketveriukė praleido kelias nuostabias valandas, klaidžiodama po

šventinę mugę Edinburgo pilies papėdėje, juokavo ir gardžiavosi karamelizuotais obuoliais, jausdamas geros valios sezono nuotaiką.

Dabar, miesto žiburiams nutolus, kelyje per baltą sniego paklotą Aną suėmė baimė. Jau po penktos, užslinko tamsa. Kažkur rytuose krantą nenuilsdama daužė Šiaurės jūra, vakaruose driekėsi atšiaurus pakraščio kraštovaizdis. Jie stūmėsi per paniurusį peizažą smarkiai sningant, valytuvai švytavo pirmyn atgal šluodami snaiges.

Ana buvo gimusi tame atokiame pasaulio kampelyje, potvynių užliejamoje, dukart per dieną nuo žemyno atkertamoje Holi Ailando saloje. Žiemos saloje būdavo atšiaurios, skvarbūs vėjai smelkdavosi iki kaulų, ir ji žinojo, kad tokios pūgos gali užslinkti staiga bei nesitraukti išsisas valandas... kartais netgi dienas. Pagrindinis kelias iš Škotijos vinguriavo palei dantytą pakrantės juostą ir buvo atviras visoms bjauriausioms stichijoms; netgi dabar vėjas talžė jų automobilio šoną, tarytum koks pagonių dievas stukseno galingu pirštu. Ji dėkinga dirstelėjo į Rajeną. Vyro veidas atrodė susikaupęs ir priminė griežtą kaukę, o rankos tvirtai laikė kursą per žemę, kuri kiekvieną minutę darėsi vis klastingesnė.

Lyg perskaitęs jos mintis, Rajenas pasilenkė ir uždėjo delną ant jos rankos, kietai sugniaužtos ant kelių.

— Ar viskas gerai? — murmeldamas paklausė.

— Esu mačiusi tokių pūgų, — tyliai atsakė ji. — Manau, mums reikėtų rasti, kur sustoti, kol praslinks blogiausia.

Rajenas žiojosi ginčytis ir vėl užsičiaupė. Matomumas tesiekė kelias pėdas, matė ne daugiau, nei siekė priekinių žibintų spinduliai. Jis nedrįso važiuoti daugiau kaip trisdešimt mylių per valandą greičiu, nerizikuodamas nuslysti į priešpriešiais atvažiuojantį automobilį.

Ir tai jau antra priežastis, suprato.

Pastarąsias kelias mylias jie nesutiko nė vieno atvažiuojančio automobilio.

— Ką sako GPS? — paklausė jis. — Ar galėtume kur nors pralaukti valandą dvi?

Ana siekė paimti mobiliojo ir sustojo, kai radijo transliaciją pertraukė įspėjimas apie eismo sąlygas:

— Čia BBC Niukaslo radijas, dabar dešimt minučių po penktos. Meteorologijos tarnyba atnaujino savo ankstesnį įspėjimą dėl orų: Anglijos Šiaurės Rytuose, taip pat Centrinės ir Aukštutinės Škotijos dalyse skelbiamas nebe geltonojo, o raudonojo lygio pavojus. Per artimiausias valandas laukiama smarkaus oro sąlygų pablogėjimo, keliautojams patariama imtis priemonių ir pasisaugoti. A1 magistralė tarp Beriko prie Tvido ir Morpeto uždaryta abiem kryptimis dėl avari...

Rajenas tyliai nusikeikė. Jie pravažiavo Beriką prieš keliolika mylių, vadinasi, kelias buvo uždarytas kažkuriuo metu vėliau.

— Dairykis aplinkkelio ženklų, — pasakė jis. — Turėtų būti vienas netrukus, nebent jau pražiopsojome.

Ana linktelėjo, o Makenzi pasilenkė į priekį pasikalbėti su abiem.

— Ar gerai nugirdau, kad kelias uždarytas?

Rajenas linktelėjo.

— Kada turite grįžti pasiimti Samantos?

Jis kalbėjo apie mergytę, kurią Filipsas su Makenzi ketino įsivaikinti, dešimties metų raudonplaukę garbanę, įsiveržusią į gyvenimą kaip audra ir pasivogusią jų širdis.

— Samanta nakvos draugės namuose, — su palengvėjimu atsakė Makenzi. — Dėl jos nereikia skubėti.

— Gaila, bet ir nepaskubėtume, — atsakė Rajenas ir vėl prisimerkęs įsmeigė akis į miglą už stiklo.

Mirksintys žibintai.

Jis sumažino greitį, kai pasirodė virtinė geltonų kliūtį žyminčių piltuvų. Jie stovėjo skersai kelio, o šviečiančios rodyklės kreipė vairuotojus B kelio, vedančio į Vest Kailou ir Vulerį, link.

Rajenas dirstelėjo į kelią už savęs, ieškodamas kokių nors gyvybės ženklų, bet tamsoje nepamatė jokių žibintų. Neįstengė ir įžiūrėti ant kelio vėžių, kurios teiktų vilčių, kad ton pusėn jau kažkas anksčiau pravažiavo.

— Jeigu pavyktų pasiekti Vulerį, ten yra smuklė, — pasakė apsimestinai džiugiai Filipsas. — Gal net gautume lovą permiegoti.

— Problema, kaip tai padaryti, — atsakė Rajenas.

Kelias priekyje buvo užkirstas; jis ėmė svarstyti, gal apsisukti ir grįžti ten, iš kur atvažiavo, bet dar vienas stiprus gūsis privertė apsispręsti. Reikia važiuoti kuo toliau nuo pakrantės, kad bent jau nuo smarkiausio šturmo būtų apsaugoti.

— Laikyk savo kiaušus, Frenkai.

Jis atsargiai nuriedėjo nuo pagrindinio kelio į nežinomybę.

---

¹ Angl. *stotty* — tradicinė Nortumberlando plokščia balta duonelė, į kurią perpjautą šiltą dedama kumpio ar šoninės ir sviesto bei češyro sūrio.